

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **RNDr. Z. V.**, zastoupený Mgr. Martinem Lorencem, advokátem se sídlem Komenského nám. 1342/7, Třebíč, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 Af 38/2022 - 138,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Martinu Lorencovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „*správce daně*“) exekučním příkazem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 1605107/19/2912-00540-704322, nařídil exekuci prodejem nemovitých věcí, a to mimo jiné pozemku ve vlastnictví žalobce parc. č. XA v katastrálním území H. Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1444921/21/2912-00540-704322 (dále

jen „rozhodnutí o příklepu“), udělil správce daně příklep v dražbě za nejvyšší učiněné dražební podání ve výši 390 000 Kč. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o příklepu žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 5. 2022, č. j. 19859/22/5100-41453-711866, zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 30. 11. 2023, č. j. 30 Af 38/2022 - 138, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Dle krajského soudu bylo mezi účastníky řízení sporné, zda žalobci byla doručena dražební vyhláška ze dne 1. 7. 2021, kterou správce daně nařídil elektronickou dražbu výše specifikovaného pozemku. Krajský soud nejprve poznamenal, že tuto otázku by bylo vhodnější řešit na základě žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení podle § 48 daňového řádu nebo v řízení o žalobcově námitce proti dražební vyhlášce. Nicméně i v nynějším řízení, týkajícím se navazujícího rozhodnutí o příklepu, se krajský soud otázkou doručení dražební vyhlášky musel zabývat. Pokud by nebyla řádně doručena, jednalo by se o porušení zákona při nařízení dražby, což je dle § 223 odst. 3 a 4 daňového řádu jeden z možných důvodů ke změně rozhodnutí o příklepu tak, že se příklep neuděluje.

[4] Krajský soud zdůraznil, že po formální stránce proběhlo doručení v souladu s právními předpisy. Proces doručení potvrzuje řádně vyplněná doručenka, která vypovídá o tom, že v žalobcově případě byla dražební vyhláška doručena fikcí, neboť žalobce nebyl na doručovací adrese zastížen. Písemnost tak byla uložena u doručujícího orgánu, přičemž žalobce si ji v desetidenní lhůtě nevyzvedl.

[5] V souladu s daňovým řádem dražební vyhlášku na žádost správce daně zveřejnily městys Okříšky a obec Hvězdoňovice na úředních deskách. Krajský soud neshledal důvodnou námitku, dle níž mělo být v dražební vyhlášce uvedeno žalobcovo jméno a příjmení a poučení, že konání dražby mohl předejít uhrazením dluhu. Jméno vlastníka dražených věcí a zmíněné poučení totiž nepatří mezi údaje, které by dražební vyhláška musela obsahovat. Nadto, jméno vlastníka nemovitosti lze zjistit nahlédnutím do katastru nemovitostí a to, že zaplacením dluhu by bylo možné předejít dražbě, musel žalobce vědět, jelikož sám působil jako daňový poradce.

[6] Krajský soud konstatoval, že chce-li adresát zpochybnit řádné doručení, musí přijít nejen s věrohodným vysvětlením, proč doručení nemohlo proběhnout tak, jak tvrdí správní orgány, ale musí svá tvrzení i prokázat. Žalobcova obrana spočívá v tom, že „*nic neobdržel*“ a již dříve měl s doručováním písemností Českou poštou problémy. K prvnímu tvrzení krajský soud uvedl, že jej žalobce neprokázal, neboť nepředložil žádné důkazy, které by zpochybnilly pravdivost údajů na doručence. Co se týče ojedinělých problémů s doručováním písemností, ty nemohly založit racionální pochybnost o tom, že nynější zásilka byla doručena tak, jak o tom vypovídá veřejná listina (doručenka). Jiná by mohla být situace, pokud by žalobce prokázal (nebo alespoň vyvolal silnou pochybnost), že se v doručování České pošty na jeho adresu vyskytoval systémový problém, zásilky mu nebyly opakovaně doručovány a doručenky vyplňoval poštovní doručovatel v rozporu s realitou. K tomu však nedošlo.

pokračování

[7] Žalobce sice tvrdil, že se od roku 2012 špatně pohybuje a problémy s doručováním písemností Českou poštou měl až do roku 2021, nicméně z provedených důkazů tato skutečnost nevyplývala. Omluva doručovatelky z roku 2017, že žalobci omylem vhodila do schránky dopis pro jiného adresáta a žádá o jeho vrácení, svědčila nanejvýš o ojedinělém pochybení, které se pracovnice pošty snažila napravit. Žalobce dále zmínil nedoručení zásilky od Okresního soudu v Třebíči, které reklamoval. Proti vyřízení žalobcovy reklamace ze dne 19. 1. 2021 Českou poštou podal žalobce námitku k Českému telekomunikačnímu úřadu (dále jen „ČTÚ“), který ji usnesením ze dne 15. 6. 2021 odložil [podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť shledal, že k rozhodnutí ve věci je věcně příslušný obecný soud, a nikoli správní orgán – pozn. NSS]. Předsedkyně Rady ČTÚ poté rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022 usnesení o odložení námítky zrušila [usnesení ČTÚ ze dne 15. 6. 2021 bylo zrušeno již rozhodnutím předsedkyně Rady ČTÚ ze dne 13. 1. 2022; rozhodnutím předsedkyně Rady ČTÚ ze dne 24. 11. 2022 byly zrušeny výroky I. a III. navazujícího rozhodnutí ČTÚ o námítce ze dne 24. 6. 2022, kterým ČTÚ nevyhověl námítce proti vyřízení reklamace (výrok I.), podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu odložil uplatněný nárok na náhradu škody (výrok II.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok III.) – pozn. NSS], nicméně žalobce sám při ústním jednání u krajského soudu uvedl, že mu ČTÚ v dalším řízení (následujícím po rozhodnutí předsedkyně Rady ČTÚ ze dne 24. 11. 2022 – pozn. NSS) „nakonec za pravdu nedal“. I kdyby však žalobce v řízení u ČTÚ uspěl, jednalo by se dle krajského soudu o jediný případ, v němž by bylo prokázáno, že došlo k problému s doručováním žalobci.

[8] O systémovém problému s doručováním dle krajského soudu neshledala ani žalobcem předložená reklamace ze dne 1. 9. 2018 uplatněná u společnosti E.ON Energie, a.s. (dále jen „E.ON“), neboť z ní není zřejmé, že by Česká pošta pochybila. Při ústním jednání žalobce sdělil, že neobdržel fakturu, kterou mu tato společnost zaslala prostřednictvím České pošty, to však v reklamaci nezmínil. Navíc se jedná opět jen o vlastní tvrzení žalobce, nikoli o objektivní důkaz o selhání poštovního doručovatele.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř.“).

[10] Stěžovatel trvá na tom, že mu poštovní doručovatelka v domovní schránce nezanechala oznámení o uložení zásilky na pobočce České pošty v Okříškách a zásilka mu po uplynutí úložní doby nebyla vhozena do domovní schránky. Krajský soud *de facto* vyloučil možnost stěžovatele zpochybnit doručení písemnosti, neboť stěžovatelovy argumenty považoval za nedostatečné. S tím stěžovatel nesouhlasí, jelikož jím předložené důkazy byly dostačující k tomu, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Krajský soud se tvrzeními a důkazními návrhy stěžovatele dostatečně nezabýval a na základě „*pouhého úsudku*“ je označil za nerozhodné pro podstatu věci.

[11] Správce daně podle stěžovatele postupoval účelově, proto se stěžovatel dostal do tíživé životní situace. Dále stěžovatel namítá, že mu správce daně neumožnil seznámit se s celým obsahem spisu, jelikož některé jeho části nebyly přístupné. Daňové orgány svým postupem při daňové exekuci (zejména v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku

či výběrem dražených nemovitostí) porušily rovněž § 7 odst. 2 daňového řádu, který jim ukládá postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady.

[12] Krajský soud dle stěžovatele pochybil, jelikož nepřerušil řízení do doby, než bude pravomocně skončeno řízení u ČTÚ o námitce stěžovatele proti vyřízení reklamace Českou poštou. Není podstatné, že se toto řízení týká jiného odesílatele. Stěžovatel totiž netvrdí pochybení na straně žalovaného či správce daně, ale na straně České pošty. Pochybení spatřuje také v tom, že krajský soud pouze „z předpokladu o zveřejnění písemnosti (dražební vyhlášky)“ dovozuje, že tato písemnost byla na úřední desce po dobu stanovenou zákonem skutečně zveřejněna. Stěžovatel tak má za to, že na prokázání této skutečnosti krajský soud kladl nižší nároky, než jaké kladl na zpochybnění údajů na doručence.

[13] Dále stěžovatel namítá, že žalovaný dražební vyhlášku označuje jako rozhodnutí, a tudíž v ní mělo být uvedeno jméno vlastníka nemovitosti. Rovněž setrvává na tvrzení, že v dražební vyhlášce absentovalo poučení o možné úhradě dluhu před konáním dražby a o možnosti požádat o vyslovení neúčinnosti doručení dražební vyhlášky.

[14] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na řízení vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Afs 2/2024, v němž stěžovatel uplatnil totožné kasační námitky jako v nynější věci. Stěžovatel dle žalovaného neprokázal, že mu do domovní schránky nebylo vloženo oznámení o uložení zásilky a po uplynutí úložní doby ani samotná zásilka. Krajský soud se přitom zabýval všemi žalobními tvrzeními a navrženými důkazy. Dle žalovaného neexistují pochybnosti ani o tom, že dražební vyhláška byla vyvěšena na úředních deskách městysu Okříšky a obce Hvězdoňovice v souladu s daňovým řádem; k tomu odkazuje na elektronické úřední desky těchto obcí. K tvrzeným vadám dražební vyhlášky žalovaný uvádí, že obsahovala všechny povinné náležitosti, které jsou vymezeny v § 192 odst. 2 a násl. daňového řádu. Žalovaný se dále neztotožňuje s tím, že v průběhu daňové exekuce postupoval v rozporu s § 7 odst. 2 daňového řádu.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, jestliže nerozhodl o přerušení řízení do doby, než ČTÚ pravomocně rozhodne o námitce stěžovatele proti vyřízení reklamace. Tím *de facto* namítá, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V projednávané věci by přicházelo v úvahu přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu probíhajícího jiného řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé. Nastane-li taková situace, je na úvaze správního soudu,

pokračování

zda řízení přeruší. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel přerušení řízení nenavrhl, a krajský soud tudíž nebyl povinen se v napadeném rozsudku k možnému přerušení řízení výslovně vyjadřovat. Krajský soud nicméně konstatoval, že z vyjádření stěžovatele vyplynulo, že ČTÚ, resp. předsedkyně Rady ČTÚ rozhodly v jeho neprospěch, a zohlednění konečného rozhodnutí v této věci by tak nemohlo vést k příznivějšímu rozhodnutí o nynější žalobě stěžovatele. Nadto, i pokud by stěžovatel v řízení u ČTÚ uspěl, neměla by tato skutečnost vliv na výsledek nynějšího řízení, jelikož by ani tak stěžovatel neprokázal, že docházelo k **systemovému problému** s doručováním zásilek na jeho adresu (viz odstavce 12 a 48 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s těmito závěry krajského soudu ztotožňuje a uzavírá, že se krajský soud v uvedeném ohledu nedopustil pochybení.

[18] Dále stěžovatel tvrdí, že se krajský soud dostatečně nezabýval jeho tvrzeními a důkazními návrhy. Krajský soud v odstavcích 8 a 9 napadeného rozsudku shrnul, jaké důkazy provedl (celkem se jednalo o 11 listinných důkazů). Dále uvedl, že zbývající důkazní návrhy, týkající se zaplacení správního poplatku za žádost o prominutí pokuty (z důvodu jejíhož nezaplacení je vůči stěžovateli vedena daňová exekuce), zamítl. Krajský soud je považoval za nadbytečné, jelikož nesouvisely s rozhodnutím o příklepu. Za nadbytečné považoval krajský soud také provedení důkazu rozhodnutím ČTÚ o (v pořadí již třetím) rozkladu stěžovatele (které stěžovatel neměl při ústním jednání u krajského soudu k dispozici), a to zejména proto, že dle tvrzení stěžovatele předsedkyně Rady ČTÚ stěžovateli „*nedala za pravdu*“, a tudíž by tento důkaz nemohl vést k prokázání tvrzení o systemovém problému s doručováním pošty stěžovateli. Krajský soud se tak vypořádal se všemi důkazními návrhy a neprovedení jiných důkazů řádně odůvodnil.

[19] Krajský soud se vypořádal rovněž se všemi podstatnými žalobními námitkami a z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jakými úvahami se krajský soud řídil a k jakým závěrům dospěl. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nemají správní soudy povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka řízení a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (srov. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, či ze dne 18. 12. 2023, č. j. 5 As 256/2022 - 67). Chybějící odpověď na konkrétní argument účastníka řízení nezakládá nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, pokud krajský soud předloží vlastní ucelenou argumentaci, která oprávněnost vznesených námitek vyvrací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022 - 82; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům krajský soud dostal.

[20] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[21] Stěžovatel považuje za nesprávný závěr krajského soudu, dle něhož se stěžovateli nepodařilo zpochybnit obsah doručky potvrzující doručení dražební vyhlášky. Jak uvedl již krajský soud, ve správním spise je založena kopie doručky (č. l. 4 správního spisu), dle které byl adresát (stěžovatel) vyzván k vyzvednutí zásilky, bylo mu zanecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 9. 7. 2021. Po uplynutí úložní doby byla zásilka dle doručky dne 21. 7. 2021 vložena do domovní schránky stěžovatele.

[22] Podle § 51 odst. 1 daňového řádu *doručení písemností, které se doručují do vlastních rukou nebo jejichž převzetí má být potvrzeno adresátem, potvrdí doručující řádně vyplněnou doručenkou, která je veřejnou listinou*. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že údaje obsažené v doručence se považují za pravdivé, není-li prokázán opak. Jde o vyvratitelnou právní domněnku pravosti a správnosti veřejné listiny, která svou důkazní sílu pozbude pouze tak, že adresát nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu této veřejné listiny. Důkazní břemeno leží na tom, kdo správnost veřejné listiny popírá (srov. rozsudek ze dne 15. 10. 2020, č. j. 6 Afs 200/2020 - 33). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel v nyní posuzované věci nepravdivost obsahu doručanky neprokázal. Stěžovatel nepředložil důkazy svědčící o pochybení při doručování zásilky v této konkrétní věci, ani o tom, že by **dlouhodobě a opakovaně** docházelo k nedoručování zásilek stěžovateli na jeho adresu či případně k uvádění nepravdivých údajů na doručenkách. O tom, že stěžovateli jsou zásilky na jeho adresu běžně doručovány, svědčí i jeho aktivita v exekučním řízení a případně navazujících řízeních před správními soudy, kterou krajský soud shrnul v odstavcích 21 až 26 napadeného rozsudku.

[23] Sám stěžovatel tvrdí, že za dobu devíti let (od roku 2012 do roku 2021) mělo dojít k pochybení doručujícího orgánu ve třech případech. V jednom případě se navíc nejednalo o nedoručení zásilky adresované stěžovateli, ale o chybné vhození cizí zásilky do stěžovatelovy domovní schránky. Toto pochybení přitom Česká pošta nepopírala a pokusila se jej napravit. Ve zbývajících dvou případech stěžovatel neprokázal, že k jím tvrzeným pochybením došlo; v reklamaci uplatněné u společnosti E.ON pochybení České pošty při doručování zásilky stěžovatel vůbec nezmiňuje (viz č. l. 106 spisu krajského soudu) a v případě tvrzených vad doručení zásilky od Okresního soudu v Třebíči Česká pošta jeho reklamaci neuznala a dle vyjádření stěžovatele při ústním jednání ČTÚ jeho námitce proti vyřízení reklamace nevyhověl. I pokud by však stěžovatel prokázal, že k jím zmiňovaným vadám doručování v těchto případech došlo, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že by tato ojedinělá pochybení nemohla zpochybnit obsah doručanky v nyní posuzované věci. Nesvědčí totiž o trvajícím systémovém problému s doručováním zásilek stěžovateli, který by mohl vyvolat relevantní pochyby o správnosti údajů na doručence založené ve správním spisu. Tuto kasační námitku tak Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

[24] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru ohledně obsahových náležitostí dražební vyhlášky. Poukazuje na to, že dražební vyhláška je rozhodnutím ve smyslu daňového řádu, a tudíž musí obsahovat také jméno vlastníka dražené věci a poučení o možné úhradě dluhu před konáním dražby a o možnosti namítat neúčinnost jejího doručení. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že dražební vyhláška je zvláštní formou rozhodnutí vydávaného v daňovém řízení. Podle speciální úpravy § 195 odst. 2 daňového řádu však musí dražební vyhláška obsahovat pouze některé z obecných náležitostí rozhodnutí, a to konkrétně náležitosti stanovené v § 102 odst. 1 písm. a), b), g) a h) daňového řádu (tj. označení správce daně, který rozhodnutí vydal; číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru; podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka nebo kvalifikovaný elektronický podpis úřední osoby; datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno). Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje s krajským soudem, že daňový řád uvedení jména vlastníka nemovitosti či stěžovatelem zmiňovaného poučení v dražební vyhlášce nepožaduje, a tuto kasační námitku neshledává důvodnou.

pokračování

[25] Stěžovatel rovněž namítá, že správce daně neprokázal, že dražební vyhláška byla skutečně zveřejněna na úředních deskách městse Okříšky a obce Hvězdoňovice v souladu se zákonem, a dále že mu nebylo umožněno seznámit se s úplným obsahem správního spisu a že daňové orgány postupovaly v rozporu s § 7 odst. 2 daňového řádu. Tyto námitky však stěžovatel poprvé uplatnil teprve v kasační stížnosti, nemají svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněny být mohly, a představují tedy nepřípustné námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi tak dále nezabýval.

[26] Zbývající část kasační argumentace stěžovatele je pouhým zopakováním námitek žalobních, aniž by stěžovatel věcně polemizoval s jejich vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelem uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[27] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[29] Usnesením ze dne 14. 2. 2023, č. j. 30 Af 38/2022 - 66, ustanovil krajský soud stěžovateli jako zástupce pro řízení Mgr. Martina Lorence, advokáta. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby – konkrétně za kasační stížnost ze dne 11. 1. 2024 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“], a to ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce není plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu) a celková částka odměny se proto o sazbu této daně nezvyšuje. Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude

vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
Náklady žalobce nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu